

רב חסדא אמר: מותר לחמו של נזיר – יירקב. – אמר רבי יוסי: ויאותר. להקריבו בפני עצמו – אין יכול, שאין לך לחם קרב לעצמו. להקריבו עם נזירות אחרת – אין את יכול, שאין לך נזירות באה בלא לחם. לפום כן צריך מימר: מותר לחמו של נזיר – יירקב.

סברין מימר: הוא [מותר] לחמו הוא מותר נסכיו. – אמר רבי יוסה בירבי בון: מותר נסכיו – קדשי קדשים אינון ויפלו לנדבה. – על דעתיה דרבי יוסה בירבי

אור לישירים

כמו שהוא במקבילה וב"שרידי הירושלמי". וכן הוא בנוסח הבבלי של מסכת שקלים) יכול – אי אפשר להקריב את המותר בפני עצמו, מפני שאין לך לחם קרב לעצמו (במקבילה וב"שרידי הירושלמי": 'בפני עצמו') – אלא כתוספת לקורבן, שהלחם בא בגלל הקורבן. להקריבו עם נזירות אחרת – אין את (אתה) יכול – אי אפשר לצרף את המותר לקורבנו של נזיר אחר, מפני שאין לך נזירות באה בלא לחם – הנזיר האחר חייב להביא עם קורבנו לחם משלו, וגם אינו יכול להוסיף עליו. ויש להציע מסקנה: לפום (הצורה הארץ ישראלית המקורית היא 'לפם', והיא נשתבשה ל'לפום' בהשפעת הארמית הבבלית) בן צריך (צרך) מימר: – לפיכך צריך (היה צריך) לומר (לכן יש להסיק מן האמור לפני כן): מותר לחמו של נזיר – יירקב – כי אין לו תקנה.

☆☆☆

הנזיר מביא עם קורבנות העולה והשלמים נסכים (מנחת נסכים, שהיא סולת בלולה בשמן למנחה ויין לנסך). מציעים קביעה: סברין מימר: – סוברים (חכמים מחזיקים דעה) לומר: הוא [מותר] (הושלם על פי המקבילה ו"שרידי הירושלמי". וכן הוא בנוסח הבבלי של מסכת שקלים) לחמו הוא מותר נסכיו – אין הבדל בין מותר לחמו של נזיר למותר נסכיו, וגם מותר נסכיו דינם כמותר לחמו שיירקב (ואם הפריש מעות לנסכיו ונותרו מהן – יוליך אותן לים המלח).

ומביאים דיעה חולקת: אמר רבי יוסה בירבי בון (מגדולי אמוראי ארץ ישראל בדור החמישי): מותר נסכיו – קדשי קדשים אינון (ב"שרידי הירושלמי": 'הן') – נסכיו של נזיר הם קודשי קודשים, ואילו לחמו של נזיר הוא קודשים קלים, ולכן מותר נסכיו אין דינם כמותר לחמו, שלא כמו שסוברים לומר, ויפלו לנדבה – מותר המעות שהפריש לנסכיו הולך לשופרות של נדבה, כדין מותר חטאות ואשמות שהם קודשי קודשים.

הקביעה שהוצעה לפני כן ('סברין מימר') אינה נדחית. מותר מעות שהופרשו לנסכים – יפול לנדבה. אבל אם הביא סולת ושמן ויין לצורך נסכים ונשתייר מהם, זהו ששנינו

מן המעות לשם חטאת) – הרי הם (שאר המעות מעתה) כמפורשים (ואין להם עוד דין מעות סתומים ולא יפלו לנדבה, אלא ילכו מחציתם לעולה ומחציתם לשלמים). – תניא כוותיה דרבא: (אמר:) "אלו לחטאתי והשאר לשאר נזירותי" (ומת), דמי חטאת – ילכו לים המלח, והשאר – יביא חציו לעולה וחציו לשלמים, ומועלים בכלם ואין מועלים במקצתם.

הברייתא הראשונה בירושלמי חולקת על רבא ועל הברייתא המסייעת לו בבבלי. הברייתא השנייה בירושלמי מסכימה עם רבא ועם הברייתא המסייעת לו.

בכמה הלכות בנזיר אמר רבי יוחנן בבבלי: "הלכה היא בנזיר". ואין משמעה של מימרה זו כמשמעה של המימרה שאמר רבי זעורה בירושלמי: "הלכה אחת היא בנזיר".

בבבלי נזיר כה-ב, כו, א אמרו, שמי שמת והניח מעות סתומים לקינו, שלא פירש: "אלו לחטאת, ואלו לעולה" – יפלו לנדבה (תוספתא מעילה א, ג), אף על פי שדמי חטאת מעורבים בהם, מפני שהלכה היא גם בחייבי קינים כמו בנזיר. בנזיר ובחייבי קינים, גם מי שמת והניח מעות סתומים, וגם מי שהפריש מעות והביא קורבנותיו ונותרו מעות לאחר שהביא קורבנותיו (מותר קיני זבים וקיני זבות וקיני יולדות) – יפלו לנדבה.

מחלוקת רב חסדא ורבי זעורה לעיל במותר נזיר ישנה גם במותר קינים.

הנזיר מביא עם קורבן השלמים עשרים לחמים: עשר חלות מצות ועשרה ריקקי מצות.

קובעים: רב חסדא (מגדולי אמוראי בכל בדור השני והשלישי) אמר: מותר לחמו של נזיר – שהביא קמח ללחמו ונותר ממנו, שהביא יותר ממה שהיה צריך להביא, – יירקב – יניח את המותר במקום שלא יבוא בו לידי תקלה, כדי שיירקב שם (ואם הפריש מעות ללחמו ונותרו מהן – יוליך את המותר לים המלח (הוא צריך לזרוק אותו למקום שאי אפשר להוציאו משם)).

ומציעים סיוע: אמר רבי יוסי (מגדולי אמוראי ארץ ישראל בדור הרביעי): ויאותר – ויפה (נכון) אמר רב חסדא, שמותר לחמו של נזיר – יירקב, כמבואר להלן). להקריבו בפני עצמו – אין (צריך להוסיף: 'את') (אתה),